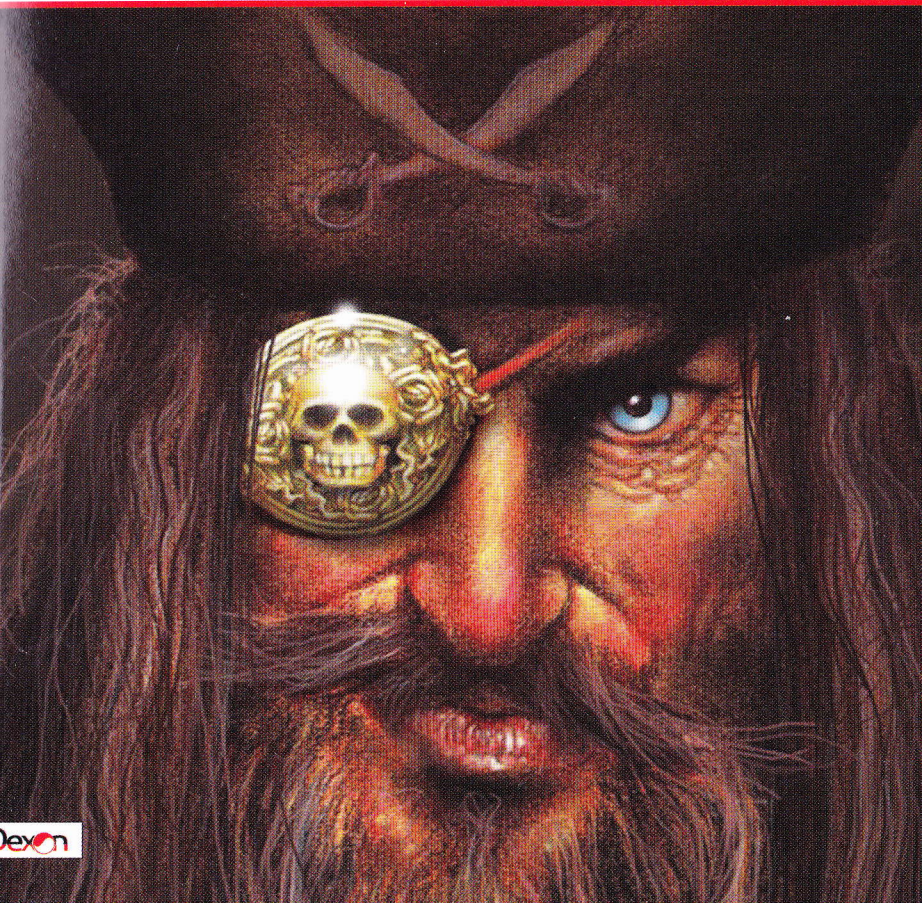

Eugène Sue

Flamuri Negre

Eugène Sue

Flamuri Negre

Descoperă CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUE, EUGÈNE
Flamuri negre / Eugène Sue ; trad. Gabriel Georgescu -
Milașești, Nețor Anăraș - București : Dexon, 2018.
ISBN 978-973-701-634-1
I. Gabriel Georgescu (trad.)
II. Nețor Anăraș (trad.)
821.133.1:374-158.1

Capitolul 1 Jupuiitorul și vrăjitoarea

*Jupuiitorii de animale și țesătorii de cânepă (vagabonzi)
trăiesc separați de restul oamenilor...*

*Prezența unui nebun într-o casă îi apără pe locuitorii ei de
farmecele duhurilor rele.*

Conam-Hek, Cronica bretonă

Era o noapte de noiembrie întunecată și rece. Vântul de nord-vest sufla cu putere și valuri mari dinspre ocean veneau să se sfărâme de bancurile de granit care acoperă coasta Pempoul. Vârfurile rupte ale stâncilor când dispăreau sub valuri, când se arătau din întuneric cu o spumă sclipitoare.

Între două stânci ce o protejau de sforțările uraganului, se ridica o cabană cu un aspect mizerabil. Dar ceea ce făcea să apară din primul moment oribilă și infectă, era o multitudine de oase, de cadavre de cai și câini, de piei însângerate și de alte rămășițe care sugerau că proprietarul acestei cocioabe era ori vagabond, ori jupuiitor de animale.

Ușa se deschise și apărură o femeie acoperită de o mantie neagră care o învăluia în întregime, nelăsându-și la vedere decât chipul galben și ridat, aproape ascuns după şuvițele părului cărunț. Ținea o lampă de fier într-o mână, iar cu cealaltă încerca să pună la adăpost flacăra care se zbătea din cauza vântului.

— Pen-Ouët! Pen-Ouët! strigă ea cu un ton de mânie și reproș, unde ești, copil blestemat? Pe Sfântul Pavel! nu știi că e ora când descântătoarele nopții vin să rătăcească pe plajă? Nu se auzi decât șuierul furtunii care își întărea furia.

— Pen-Ouët! strigă ea încă o dată.

Pen-Ouët își ciuli în sfârșit urechea. Prostănacul stătea ghemuit după un morman de oase, cărora el le dădea formele cele mai variate și mai bizare. Își întoarse capul, se ridică nemulțumit, ca un copil care își părăsește jocurile cu regret, și ajunsese la cabană. Dar nu fără a căra după el o frumoasă țeastă de cal cu oasele albe și lustruite, la care ținea mult, mai ales că băgase în ea niște pietricele care sunau în modul cel mai plăcut atunci când Pen-Ouët zgâlțâia acest nou fel de instrument.

— Intră o dată, blestematele! zise maică-sa scuturându-l cu așa o putere încât acesta se lovi cu capul de perete de-i dădu sângele. Prostănacul izbucni în râs, un râs stupid și convulsiv, își șterse rana cu pletele lungi și negre și se ghemui sub placa unui șemineu mare.

— Ivonne, Ivonne! mai bine gândește-te la sufletul tău, în loc să verși sângele fiului tău! zise jupuitorul, care era în genunchi și părea absorbit într-o profundă meditație. Nu auzi?...

— Aud zgomotul valurilor care se lovesc de stâncă și urletul furtunii.

— Sau mai degrabă glasul celor adormiți. Pe Sfântul Ioan de Doigt! Azi e ziua morților, femeie, iar naufragații pe care îi avem... - făcu o pauză - ar putea să vină târând până la ușa noastră un *cariquet-ancou*¹ care-și poartă cearșafurile albe

1. Strigoi (n.t)

și lacrimile roșii, răspunse jupuitorul cu o voce joasă și tremurătoare.

— Aș! De ce să ne temem? Pen-Ouët e un prostănac; nu știi că duhurile rele nu se apropie niciodată de acoperișul ce adăpostește unul ca el? Chiar și *Focul Sfântului Ioan*² ce se învârte tot atât de repede ca fusul unei babe, ar fugi de vocea lui Pen-Ouët, ca un pescăruș de vânător. Așa că, de ce te temi?

— Atunci, de ce de la ultimul naufragiu, știi, de când cu velierul acela care-a eșuat pe țărșm, atras de semnalele noastre înșelătoare... de ce am așa o fierbințeală și vise înspăimântătoare? Degeaba am băut de trei ori la miezul nopții apă de la fântâna din Krinoëk; degeaba m-am frecat cu grăsimea unui pescăruș omorât într-o zi de vineri, nimic, nimic n-a putut să mă calmeze. Noaptea, mi-e frică! Ah! femeie, femeie, tu ai vrut-o!

— Ești un fricos. Nu trebuia să trăiești! Starea ta nu-ți arată oare groaza care e în tot Saint-Pol-ul, iar fără prezicerile mele unde-am fi ajuns? Intrarea în biserică ne este oprită; abia dacă ne mai vinde pâine vreun brutar. Pen-Ouët nu se duce o dată în oraș fără să vină plin de vânătăi, bietul prostănac. Ei! dac-ar îndrăzni, ne-ar alunga ca pe o haită de lupi din munții Arrès; și pentru că strângând algele de pe plajele stâncoase, profităm și noi de ce ne trimite Teus's, tu îngenunchezi de parcă ai fi un țârcovnic din Plougasnou. Ești gălbejit ca o fetișcană care, după ce-a ieșit de la șezătoare, îl întâlnește pe *Teus's-Arpoulièk*³ cel cu trei capete și ochii în flăcări!

2. Sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorul de pe 24 iunie, numit și Sfântul Ioan de vară, este însoțită de focuri mari și veselie.(n.t)

3. Spirit blestemat din folclorul vechi marinăresc.(n.t)

Respe — Femeie...

— Mai fricos decât un bărbat din Cornouailles, zise Ivonne exasperată.

Și cum cea mai aprigă defăimare care i se poate aduce unui Léonais este de a-l compara cu un locuitor din Cornouailles, jupuitorul își apucă femeia de gât.

— Da, zise ea din nou cu vocea sugrumată, mai laș decât un copil de la câmpie!

Furia jupuitorului nu cunoștea margini; apucă un topor, dar Ivonne se înarmă și ea cu un cuțit. Prostănacul râdea în hohote, zăngănind din țeasta de cal umplută cu pietricele care făcea un zgomot înfundat și bizar. Din fericire, atunci bătu cineva la ușa cabanei, căci se întâmplase o nenorocire.

— Deschideți, la naiba! deschideți o dată! E un vânt afară de smulge coarnea boilor, se auzi o voce aspră.

Jupuitorul lăsă toporul să-i cadă, iar Ivonne își aranjă boneta, în timp ce arunca spre bărbatul ei o privire încă scânteind de mânie.

— Cine poate fi la ora asta? zise acesta, apoi se înălță și privi printr-o fereastră îngustă.

Capitolul 2

Kernok

*Got callet deusan Armorig.
(Era un om dur din Armorica.)*

Proverb breton

Cel care bătea la ușă era Kernok, un bărbat de toată isprava, ce mai! Născut la Plougasnou, plecă de la tatăl său pe la vreo cincisprezece ani, urcă la bordul unei nave ce ducea sclavi și acolo își începu educația marinărească. Nu exista la bordul navei un mus mai agil, un matelot mai priceput, niciunul nu avea un ochi mai pătrunzător care să zărească de departe pământul acoperit de cețuri. Nimeni n-ar fi strâns o velă cu mai multă agilitate și atenție. Și ce inimă avea! Deși uita vreun ofițer punga cu bani din nebăgare de seamă, tânărul Kernok o strângea cu grijă, dar îi făcea și pe camarazii săi părtași la conținutul ei; la fel și când fura rom de la căpitan, îl împărțea conștiincios cu prietenii.

Și ce suflet mai avea! Atunci când negrii, care erau duși din Africa în Indiile de Vest, înțepenii de frigul umed și pătrunzător din cală, nu mai puteau să se târască până pe punte, la aer, pentru sfertul de ceas ce li se acorda, tânărul Kernok îi făcea să le nădușească pielea înghețată alergându-i cu lovituri de funie. Iar domnul Durand, tunar-chirurg-tâmplar pe bric, remarca foarte atent că niciun congolez supravegheat de Kernok nu era atins de acea somnolență, de acea toropeală care îi cuprindea pe ceilalți negri. Dimpotrivă, ai săi, la vederea amenințătorului capăt de funie, erau mereu

într-o stare de agitație, de iritabilitate nervoasă, cum zicea domnul Durand, o iritabilitate nervoasă chiar salutară.

Astfel, Kernok obținu curând stima și încrederea căpitanului navei, care era, din fericire, capabil să aprecieze astfel de calități rare. Acest căpitan cumsecade îl prețui pe tânărul matelot, dându-i și câteva lecții de teorie, iar într-o bună zi îl făcu secundul vasului. El se arătă demn de această avansare rapidă prin curajul și îndemnarea sa; descoperi mai ales un fel de a-i așeza pe negri pe puntea inferioară a navei așa de avantajos încât, dacă până atunci încăpeau doar două sute, acum încăpeau trei sute, cam înghesuiți, ce-i drept. Fiecare trebuia să se așeze pe o parte și nu să se lăfaie pe spate ca un pașă, așa le spunea Kernok.

Din acea zi, căpitanul navei îi prezise protejatului său un destin strălucitor. Dar numai Dumnezeu știe dacă prezicerea se va împlini!

După câțiva ani, într-o seară când naviga spre coasta africană, bravul căpitan al lui Kernok băuse mai mult rachiou decât de obicei și se afla acum într-o stare de bună dispoziție. Așezat la fereastră, trăgea din pipa sa lungă și se amuza urmărind direcția inelelor mari de fum pe care le scotea cu gravitate. Din când în când urmărea cu privire fixă dâra de apă lăsată de trecerea rapidă a navei, așteptând cu nerăbdare momentul când va revedea Franța.

Se gândea cu drag la frumoasele câmpii ale Normandiei unde se născuse; vedea aievea căsuța strălucind în ultimele raze de soare, râul limpede cu apă proaspătă, mărul bătrân. Își vedea femeia, mama și copilașii care așteptau întoarcerea sa, oftând pe lângă păsărelele cu pene aurii și țesăturile în culori vii pe care le aducea din lungile sale expediții. Le vedea pe toate aievea, bietul om! Pipa sa lungă, pe care tim-

pul o înnegrise ca o aripă de lebădă neagră, îi căzuse din gură fără să-și fi dat seama. Ochii i se umpluseră de lacrimi, iar inima îi bătea cu putere. Încet, încet, imaginația lui fiind îndreptată spre același punct, și poate și sub influența rachiuului, îi dădură toate viziunea fantastică a unei aparente realități. Atunci bravul căpitan, amețit, crezu că marea era acea câmpie veselă atât de dorită și îi veni în minte ideea nebunească să se îndrepte spre ea. Dar pentru asta trebui să se aplece pe marginea ferestrei și căzu în apă.

Unii spun că l-ar fi împins o mână nevăzută și că dâra argintie lăsată de navă ar fi fost pentru o clipă roșie. Cert este că s-a înecat.

Cum bricul se afla aproape de insulele Capului Verde, hula era puternică și briza rece, așa că matelotul de la cârmă nu auzi nimic. Dar Kernok, care venise să dea raportul căpitanului despre drum, trebuia să-și fi dat seama primul de accident, de care probabil că nici nu era străin.

Kernok era una din acele persoane cu sufletul călit, inaccesibil celor mai meschine considerații pe care oamenii slabi le numesc recunoștință sau milă. Iar el se arătă pe punte fără să se remarce pe fața lui nici cea mai mică emoție.

— Căpitanul s-a înecat, îi zise cu voce calmă maistrului, păcat de dârzenia lui!

Aici Kernok adăugă un epitet pe care noi ne abținem să-l repetăm, dar care încheie într-o manieră pitorească discursul funebru pentru cel decedat. O! Kernok era laconic. Apoi se adresă cârmaciului:

— Comanda navei îmi aparține de vreme ce eu sunt secundul; așa că vei schimba direcția. În loc să navighezi spre sud-est, te vei îndrepta spre nord-vest, pentru că vom ajunge la Nantes sau la Saint-Malo.

De fapt, Kernok încercase în zadar să-l facă pe defunctul căpitan să renunțe la comerțul cu negri, nu din filantropie, ci dintr-un motiv mult mai puternic în ochii unui om rezonabil.

— Căpitane, îi spunea el mereu, plătiți în avans ceea ce vă aduce cel mult trei sute la sută; să fiu eu în locul dumneavoastră aș câștiga tot atâta, sau chiar mai mult, dar fără să cheltui niciun ban. Bricul dumneavoastră merge ca o doradă; înarmați-l și răspund eu de echipaj, iar dacă mă lăsați pe mine, veți auzi la fiecare captură cântecul corsarului.

Dar elocința lui Kernok nu zdruncinase niciodată voința căpitanului, căci el știa prea bine că toți cei care îmbrățișează această nobilă profesie ajung mai devreme sau mai târziu să atârne de catarg. Așa ajunsese neînduplecatul căpitan să cadă în mare din greșeală.

Nici bine nu se văzu Kernok stăpân pe navă, că se și întoarse la Nantes pentru a recruta un echipaj potrivit, își înarmă nava și se apucă să-și pună în aplicare planul.

Și să nu zici că nu există mâna destinului! Abia ajuns în Franța, află că Anglia ne-a declarat război. Obține o scrisoare de acreditare, iese în larg, atacă o fregată cu marfă și se întoarce cu prada la Saint-Pol-de-Léon.

Ce-aș putea să spun mai mult? Fericirea a fost mereu de partea lui Kernok, pentru că cerul a făcut dreptate: i-a prădat bine pe englezi. Profitul pe care-l scotea se ducea repede prin tavernele din Saint-Pol. Dar chiar înainte de a porni din nou pe mare ca să mai bată monezi, cum spunea el în limbajul său naiv, îl vedem ajungând în sânul respectabilei familii a jupuitorului de animale.

— La naiba, deschideți! repeta el zgâlțâind zdravăn ușa. Ce stați pitiți ca niște pescăruși în crăpăturile stâncilor?

Ușa se deschise.